

Péter aludt, János aludt, Jakab aludt...

(Molnár-Veress Pál lelkipásztor virágvasárnapi, nagycsütörtöki gondolatai)

Márk 14: 32-41

32 Ekkor arra a helyre értek, amelynek neve Gecsemáné, és így szólt tanítványaihoz: "Üljetek le itt, amíg imádkozom."

33 Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, azután rettegni és gyötrődni kezdett,

34 majd így szólt hozzájuk: "Szomorú az én lelkem mindhalálíg: maradjatok itt, és virrasszatok."

35 Egy kissé tovább ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múlték el tőle ez az óra.

36 És így szólt: "Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te."

37 Amikor visszament, alva találta őket, és így szólt Péterhez: "Simon, alszol? Nem voltál képes egyetlen órát virrasztani?"

38 Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlén."

39 Újra elment, és ugyanazokkal a szavakkal imádkozott.

40 Amikor visszatért, ismét alva találta őket, mert szemük elnehezült; és nem tudták, mit feleljenek neki.

41 Harmadszor is visszatért, és így szólt hozzájuk: "Aludjatok tovább és pihenjete! Elég! Eljött az óra!"

Szeretett Testvéreim!
Keresztény Gyülekezet!

Gyönyörű, mandulavirágos tavasz volt, s a vásárhelyi Főtér sarkán álló kis evangélikus templomból kijöve átszellemülten énekeltük Zinzendorf dalát: "Vezess Jézusunk, s véled indulunk. Küzdelemre hív az élet, hadd kövessünk benne téged; Fogjad a kezünk, míg megérkezünk..."
Virágvasárnap volt, orgonavirág illatú, s mi fiatalok, frissen konfirmáltak. Így rögzült emlékeimben az ünnep.

Aztán gimnázium, érettségi, teológia következett. Egyetemista évek.
Indulások és érkezések, Marosvásárhelyről Kolozsvárra, majd Vásárhelyről Nagyszebenbe, és mindig átszállások – Székelykocsárdon. Átszállások, vagy várakozások abban a váróteremben, amelyben egy félszázévvvel korábban Dsida Jenő gondolatai kergették egymást válasz nélkül hagyott kérdések, félelem és hit mezsgyéjén. Virágvasárnap után, húsvét előtt.

Dsida Jenő

NAGYCSÜTÖRTÖK

Nem volt csatlakozás. Hat óra késést jeleztek és a fullatag sötétben hat órát üldögéltem a kocsárdi váróteremben, nagycsütörtökön. Testem törött volt, és nehéz a lelkem, mint ki sötétben titkos útnak indult, végzetes földön csillagok szavára, sors elől szökve, mégis szembe sorssal s finom ideggel érzi messziről nyomán lopódzó ellenségeit. Az ablakon túl mozdonyok zörögtek, a sűrű füst, mint roppant denevérszárny, legyintett arcul. Tompa borzalom fogott el, mély állati félelem. Körülnéztem: szerettem volna néhány szót váltani jó, meghitt emberekkel, de nyirkos éj volt és hideg sötét volt, Péter aludt, János aludt, Jakab aludt, Máté aludt és mind aludtak... Kővér csöppek indultak homlokomról s végigcsurogtak gyűrött arcomon.

1933

Székelykocsárd a keresztény Európát a Kárpátokon túli ortodox Balkánnal összekötő vasútvonal csomópontja, kikerülhetetlen átszállási hely a Székelyföld felé. Az idegen hatalom szándékosan gondoskodott arról, hogy Erdély magyar tájegységei között soha ne legyen közvetlen járat, és Kocsárdon menetrendszerűen rossz legyen a csatlakozás. Ennek tudatában máris érezzük, hogy Dsida versében nem csupán a Gecsemáné kertjében mennyei Atyjához imádkozó Jézust látjuk elszenderedő, őt vigyázni képtelen tanítványaival, hanem a többség és kisebbség, két világszemlélet és szellemföldrajzi félteke között kirajzolódó törésvonalat is látjuk.

A Nagycsütörtök jelentését csak az előbbiek ismeretében értheti meg az újszövetségi történetet szemlélő hívő ember. A vers az úrvacsora szereztetésének estjére, az utolsó vacsorára utal, amely után Jézus a Gecsemáné kertjében imában felkészül a keresztáldozatra, de imádkozása közben tanítványai elalszanak, s át kell élnie az Atyától való végső magárahagyottság érzését.

Mindez viszont a feltámadás bevezetője is. Csütörtökön a harangok elcsöndesednek, a harangok Rómába mennek, és csak nagyszombaton szólalnak meg újra. Amint Jézust, úgy Dsidát is gyötri a világmagány gondolata, az egyedüllét félelme, a halál fenyegetése. Jézus nemcsak az „Atya csendjét” szenved el, hanem híveinek, saját tanítványainak közönyét is.

Kocsárdon kényszerű módon megtorpant erdélyi utazóként sokszor éreztem magam is lopódzó ellenségek között. S ilyenkor, végzetes földön, Erdély földjén, olykor szerettem volna magam is néhány szót váltani jó, meghitt emberekkel, de "Péter aludt, János aludt, Jakab aludt, Máté aludt és mind aludtak..."

Hát ezért, csillagok szavára, sors elől szökve, mégis szembe sorssal, Svédországba is került sorstársaim hosszú sorával együtt most, 2020-ban is oly jó volna néhány szót váltani, Veletek, jó, meghitt emberekkel, s megkérdezni egymást, érzitek-e, hiszitek-e, hogy nagycsütörtök után, nagypénteki idők után számunkra is felragyog húsvét hajnala, a Megváltó, a Krisztus mindeneket elárasztó, új életet adó fénye?! Mert, ha már szembe sorssal sikerült megszöknünk a lopódzó ellenség elől, megindult lelkünknek meg kell éreznie küldetését is, egyúttal mennyei kihívásunk nem visszautasítható, kötelező jellegét is, a Parancsot: *"Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen."*

Ezekkel a gondolatokkal kívánok virágvasárnapon, Nagyhét még előttünk álló napjain hűséges ébrenlétet a vártán, hogy húsvét hajnalára ébredve boldog bizonyossággal mondhassuk:
Krisztus feltámadott! Valóban feltámadott!

Ámen